

A Győri Ítéltábla a dr. Máté Ildikó ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Kecskésné dr. Horváth Erika ügyvéd által képviselt **alperes** ellen biztosítási összeg megfizetése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2013. december 16. napján meghozott 31.P.20.208/2010/104. számú ítélete ellen a felperes részéről 105. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett részét részben megváltoztatja, az alperes által a felperesnek fizetendő tőke összegét 465.455,- (Négyszázhatvanötezer-négyszázötvenöt) Ft-ra felemeli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes megfizetni az alperesnek 15 napon belül 45.000,- (Negyvenötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 412.535 Ft tőkét és annak 2008. május 30. napjától a kifizetés napjáig járó kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 375.585 Ft perköltséget.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a peres felek között 2004. június 1-i kockázatviselési kezdettel jött létre biztosítási szerződés a **"Település"**¹, szám alatt található családi házas ingatlanra. A szerződés részét képezte a „Családi biztosítás általános feltételek” és a

„Vagyonbiztosítás különös feltételei" (a továbbiakban: VBKF) is. Ez utóbbi I.2.1.B. és I.2.2.A. pontja szerint az ingatlan mindhárom tulajdonosa - a felperes, a felperes testvére és édesanyja - biztosítottá vált. A perben nem álló "A" és "B" a biztosítási szerződésből eredő igényeit a felperesre engedményezte.

A VBKF nevesítette a nem lakás céljára szolgáló épületeket, a háztartási ingóságokat és a kereső tevékenység vagyontárgyait (V.1.).

A törvényszék rögzítette, hogy a biztosított ingatlanon egy 130 m²-es lakóépület és egy ténylegesen 120,96 m²-es melléképület található. Ez utóbbi a szerződés alapját képező ajánlatban 80 m²-es nagyságban került feltüntetésre az annak megfelelő 5.440.000 Ft-os biztosítási összeg rögzítése mellett. A felek között létrejött biztosítási szerződés szerint amennyiben a hasznos alapterület a káresemény bekövetkeztekor nem azonos az ajánlatban feltüntetett alapterülettel, úgy a biztosító a valóságos, és a biztosítási védelem alá helyezett hasznos alapterület szerint nyújt térítést. A törvényszék rögzítette, hogy a perbeli melléképület vonatkozásában ez 66,13/100 arányú biztosítottságot és térítést jelentett. Rámutatott, hogy a 6/F/4. alatt csatolt engedményezési szerződés az ingatlanban károsodott valamennyi ingóság és az építmény egésze vonatkozásában megalapozza a felperes keresetösségét.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a VBKF VII.3.1. pontja szerint épületek és építmények esetén a káridőponti új értéken számított helyreállítási költséget volt köteles téríteni, amelynek alapja a károsodottal azonos nagyságú, kivitelezettségű és minőségű épület építési költsége, illetve ha a káridőponti avultság meghaladta a 75 %-os mértéket, úgy ezen összeg avultsággal arányos része. A VBKF III.2. pontja azt tartalmazta, hogy ha a szerződés a biztosító által javasolt biztosítási összeggel jön létre, az épületek (V.2.) és a háztartási ingóságok (V.3.3.A.) vagyoncsoportban, úgy kár esetén nem érvényesül az alulbiztosítás jogkövetkezménye, az aránylagos térítés. A biztosító szolgáltatásának felső határát képezi azonban a javasolt és a szerződő fél által elfogadott biztosítási összeg. A biztosító a javasolt biztosítási összeget az épület hasznos alapterületére vetítve adja meg.

A háztartási ingóságok kategóriában a szerződés szerinti biztosítási összeg (8.840.000 Ft) megfelelt a lakóépület alapterületére számított négyzetméterenkénti egységárnak. A törvényszék megállapította, hogy a VBKF III.3.1. pontja szerinti definíció alapján ingóságnak az a be nem épített vagyontárgy minősül, amely a háztartás mindennapos működéséhez szükséges és a biztosítottak személyes használatára, fogyasztására szolgál,

illetve a kereső tevékenység, kockázatviselés helyén használt vagy tárolt eszközei, amelyek nem tartoznak a kockázatviselésből kizárt vagy külön pontban felsorolt vagyontárgyak közé. A VBKF V.3.3.a. pontja a háztartási ingóság fogalmát úgy határozta meg, hogy az a háztartás viteléhez szükséges és a biztosítottak személyes használatára, fogyasztására szolgáló tárgyak, a kerti berendezési és felszerelési tárgyak, az egy háztartásban általánosan elfogadott gépjárművek, napi üzemeltetéséhez használt alkatrészek és tartozékok, a fődarabok kivételével, a hobbeszközök, a barkács felszerelések és a már betakarított termények körét öleli fel. A VBKF V.4. pont ingóságokra vonatkozó c. pontja szerint a biztosítás nem terjed ki a motoros járművekre és azok fődarabjaira, valamint az e pont szerint a nem háztartási jellegű és mértékű A vagy B tűzveszélyességi osztályba tartozó anyagokra, ingóságokra. A VBKF VII.3.2. pontja szerint az alperes vállalta megtéríteni a károk káridőponti javítással történő helyreállításának költségét, vagy újrabetakarítási árát, maximum a vagyontárgy káridőponti új értékéig. A károsodott vagyontárgy új értéke megállapításának alapja az átlagos beszerzési ár volt, az ingó vagyontárgy 85 %-ot meghaladó avultsága esetén a térítés az avultsággal arányos a „Családi biztosítás általános feltételei” szerint. A biztosító a VBKF VII. fejezet 2.4.1. pontjában vállalta az épületek vagy az ingóságok közül a magasabb biztosítási összegű kategória maximum 5 %-áig téríteni az igazolt és indokolt rom- és törmelék eltakarítási egyszeri takarítási költséget, a biztosítottat terhelő oltás, mentés költségét, tervezés és hatósági engedélyezés költségét és minden egyéb szükséges kárenyhítési költséget.

A biztosított ingatlanban 2007. október 12-én bekövetkezett tűzben károsodott a biztosítás tárgyát képező melléképület több helyisége, és az ott tárolt jelentős mennyiségű ingóság. A káresemény időpontjában a melléképületre 80 m²-es alapterülettel számított biztosítási összeg 6.909.000 Ft, a háztartási ingóságok vagyongcsoportba eső biztosítási összeg 11.229.000 Ft volt.

A törvényszék rögzítette, hogy a felperes kárbejelentése alapján az alperes ingókár címén 4.316.501 Ft-ot, hulladékszállítási költségként 82.800 Ft-ot, romeltakarítási költség címén 80.000 Ft-ot, a melléképületben keletkezett kárra figyelemmel előbb 3.048.245 Ft-ot, utóbb 284.458 Ft-ot, összesen 3.332.703 Ft-ot térített. Valamennyi jogcím alapulvétele mellett az alperes részéről 7.812.004 Ft került kifizetésre. Ebből következően a melléképület 66,13/100 arányú biztosítottságára figyelemmel az ingatlannal kapcsolatban a felperesnek nem volt meg nem térített jogos kárigénye, az alperesi túlfizetés 225.326 Ft. A felperesnek nem volt az általános szerződési feltételek szerint nem térült jogszerű költségigénye sem.

Az elsőfokú bíróság az ingatlanban bekövetkezett kár összegszerűségét illetően - a felperes által hivatkozott "F" féle árajánlattal és a hiányos tartalmú, "C" igazságügyi szakértő által készített szakvéleménnyel szemben - "D" és "E" igazságügyi szakértők szakvéleményeit fogadta el azzal, hogy a statikai kérdésekkel érintett munkálatok értékénél "E" szakvéleményét, az egyéb értékeknél az építőiparban általánosan elfogadott Terc program alapján kalkulált értékeket tartalmazó, "D" által adott szakvéleményt tekintette irányadónak. Erre figyelemmel a nettó helyreállítás költségét 3.251.885 Ft-ban, az abból kieső, a bontott pala megsemmisítésével járó költséget 32.200 Ft-ban, a VBKF VII.2.4.1. pontja szerinti igazolt rom- és törmelék eltakarítás egyszeri költségét 85.000 Ft-ban, a tűzifa kirakodásával kapcsolatos költséget 42.500 Ft-ban találta megállapíthatónak. A 3.251.885 Ft-os, a szakértői vélemények alapján megállapított nettó helyreállítási költségéből az elsőfokú ítélet szerint levonandó a pala megsemmisítésének 32.200 Ft-os költsége, a 85.000 Ft-os törmelék elszállítási költség, valamint az aggálytalannak tekintett szakértői véleményekben részletezett további 215.815 Ft, s az így fennmaradó 2.918.834 Ft-os összeget növeli a "E" szakvéleménye szerinti 675.470 Ft, a tűzifa mozgatásával kapcsolatos 42.500 Ft, valamint a "E" által adott szakvélemény szerinti további 135.668 Ft. Az így adódó 3.884.222 Ft Áfa-val növelt összege 4.661.066 Ft.

Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a felperes esetében mind az ingó, mind az ingatlan vagyontárgyak biztosítási összege javasolt biztosítási összeg mellett került meghatározásra, s a VBKF III.3. pontja értelmében ilyen esetben a pro rata térítés nem érvényesül. Ez az elv azonban csak arra az esetre igaz, ha a valós alapterület alapján az biztosító által előre kalkulált biztosítási összeg a káreseményt megelőző műszaki tartalom helyreállítását nem fedezné. Nem terjed ki a pro rata alkalmazásának kizártsága arra az esetre, ha a hasznos alapterület a káresemény bekövetkeztekor eleve nem azonos az ajánlaton feltüntetett alapterülettel. Ebből következően - figyelemmel arra, hogy a VBKF V.1. pontja, valamint az 1997. évi LXXVIII. törvény 2. § 8. pontja és 2. § 10. pontja, valamint "D" szakvéleménye alapján a melléképületnél biztosított alapterület 120,96 m², - az alulbiztosítottság mértéke a melléképületek vonatkozásában 1/3, a biztosítottsági arány 2/3 volt. A törvényszék hangsúlyozta, hogy a melléképület építménykénti minősítése szempontjából annak nincs jelentősége, hogy a felperes által előadottak szerint a tűzesetben nem károsodott a kamra és a fatárolótól balra eső épületrészt illetően utóbb került csak beépítésre az ajtó és az ablak. A pro rata térítésre figyelemmel a 4.661.066 Ft-os összegből az alperes által a biztosítási szerződés alapján 3.107.377 Ft térítendő térítendő, az ehhez képesti 3.332.703 Ft-os alperesi teljesítés tehát 225.326 Ft-os túlfizetést tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a "F" árajánlatának beszerzésével kapcsolatos költség nem sorolható a VBKF VII.2.4.1. pontja szerint térítendő költségekhez, az legfeljebb perköltségként térülhetett volna, de a felperes igényét nem ekként érvényesítette.

Az ingóságokkal kapcsolatos felperesi igényt illetően megállapította, hogy a csakösszezszerűségi vitával érintett tételeknél a felperes javára mutató különbözet - figyelemmel a "G" igazságügyi szakértő által adott szakértői véleményben foglaltakra - 434.216 Ft. Rögzítette, hogy az ingó szakértői vélemény szerint egy köbméter fa ára 14.000 Ft. A tűzben 0,5 köbméter tűzifa károsodott, ez a megállapítás azonban nyilvánvalóan helytelen volt a szakértő részéről, hiszen maga az alperes is ennek tízszeresét térítette a helyszíni szemle alapján. Rámutatott, hogy a felperes nem a korom és penészedési károsodott, hanem csupán a sértetlen és a kormozódott faanyag értékkülönbségének megtérítését kérte. A "E" szakvéleményében kifejtettekre is figyelemmel a kormozódás 70 %-os használati értéket eredményez, így a 18 köbméter tűzifánál 14.000 Ft-os egységgel számolva, annak 70 %-os használati értéke mellett a felperes igény 123.480 Ft erejéig alapos.

Az alperes által az avultságra tekintettel vitatott felperesi igényt 26.640 Ft erejéig találta alaposnak.

Az alperes által a létezésüket illetően vitatott ingóságok kapcsán a felperesi kereseti kérelmet 110.500 Ft erejéig találta megalapozottnak azzal, hogy a felperes által hivatkozott Bioptron lámpa és házimozsi léte az ingó szakértői vélemény alapján nem nyert bizonyítást.

Az elsőfokú bíróság részben találta alaposnak az alperes védekezését azon ingóságokkal kapcsolatban, amelyek a biztosító álláspontja szerint ki vannak zárva a háztartási ingók köréből, vagy jellegük miatt nem minősülnek háztartási ingóságoknak. A felperesi igényt ezen ingóságok vonatkozásában 66.505 Ft erejéig találta bizonyítottanak azzal, hogy a Suzuki karburátor a VBKF V.33. pontja szerint nem minősül a szabályzat által definiált egy háztartásban általánosan elfogadott gépjárműnek, míg a Toyota Runner Turbo-t 90 %-os avultsági értéken 58.505 Ft-on vette figyelembe. Hangsúlyozta, hogy a Suzuki karburátort illetően a szerződési logikával ellentétes lenne az, hogy amennyiben az off road jelleggel használt gépjármű a biztosítási védelemből kizárt, úgy önmagában az alkatrész átmeneti (karbantartási jellegű) kicserélése miatt biztosítottá válna. Mindezekre figyelemmel a peren kívül nem térült ingók biztosítási összegét 637.861 Ft-ban látta megállapíthatónak, ebből levonva az ingatlankárnál mutató 225.326 Ft-os túlfizetést, a felperes igényét 412.535 Ft erejéig találta

alaposnak. A késedelmi kamatfizetési kötelezettségről a kereseti kérelemben írtakra is figyelemmel a Ptk. 301. § /1/ bekezdése alapján rendelkezett. A perköltségről a felperesi pernyertesség 7,89 %-os mértékére figyelemmel határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását kérte akként, hogy az ítélet tábla kötelezze az alperest további 2.844.283 Ft, valamint ezen összeg után a káresemény másnapjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. szerinti késedelmi kamat és az első- másodfokú eljárásban felmerült felperesi perköltség megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy a törvényszék ingatlanban bekövetkezett kár címén 1.328.363 Ft-tal, ingó kártérítés címén pedig 1.515.920 Ft-tal kisebb összeget ítélt meg számára.

Rámutatott, hogy a VBKF V.1. pontjához fűzött lábjegyzet az épületet akként definiálja, hogy az olyan szerkezetileg önálló építmény, amely a környező külső tértől épületszerkezetekkel részben, vagy egészben elválasztott teret alkot, és ezzel az állandó vagy időszakos tartózkodás, illetőleg használat feltételeit biztosítja, illetőleg a VBKF VI.B.1. pontja szerinti lábjegyzet szerint helyiségnek az épület vagy melléképület minden oldaláról szilárd anyagú épületszerkezetekkel körülhatárolt, önálló légterű, meghatározott rendeltetésű része értendő. Fenntartotta, hogy erre tekintettel az alulbiztosítottság a melléképületeket illetően nem állapítható meg. Az ingó kártérítés címén járó összeget illetően előadta, hogy az ingó szakértői vélemény megalapozatlanul minősítette a Toyota Turbo-t avultnak, a törvényszék pedig alaptalanul jutott arra a következtetésre, hogy a Suzuki karburátor nem háztartási ingóság. A Toyota Turbo-ra figyelemmel 785.000 Ft, a Suzuki karburátorra alapított kárigényt illetően pedig 211.000 Ft megfizetésére köteles az alperes. Hangsúlyozta, hogy a Suzuki karburátor a Suzuki gépkocsi off road használatára tekintettel a VBKF V.3.3.A.1. pontja értelmében biztosított vagyontárgynak minősül. Vitatta, hogy a Bioptron lámpa és a házimozi léte tüzesetbeni károsodása nem bizonyított. Ezt meghaladóan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság számszaki hibát vétett, amikor a 18 köbméter mennyiségű 14.000 Ft-os egységáru tűzifát 70 %-os használati értéken elszámolva az alperes által fizetendő összeget 128.480 Ft-ban (helyesen: 123.480 Ft-ban) határozta meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a melléképületeket illetően alulbiztosítottság történt. Rámutatott, hogy a fellebbezésben hivatkozott, a fáskamrától balra található épületrész semmiben sem különbözik a többi épületrésztől, mivel azokkal egyidejűleg, ugyanolyan kisméretű téglából, azonos gerincmagassággal, fedélszékkal és

palatetőzettel készült. Az a körülmény, hogy kiépítettsége nem volt teljesen befejezve a tüzeset bekövetkeztekor nem akadályozta a melléképület teljes biztosíthatóságát a VBKF V.2.1. pontja alapján. Hangsúlyozta, hogy a felperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a vitatott épületrész nem tekinthető sem állandó, sem időszakos tartózkodásra alkalmasnak, mert a hivatkozott Biztosított vagyontárgy fejezet, vagyis a VBKF V. része nemcsak a tartózkodási célt, hanem a használati célt is alternatív módon jelöli meg. Az ingóságok vonatkozásában kifejtette, hogy a Toyota Turbo nem tekinthető háztartási ingóságnak, az a motor, mint fődarab része. A Suzuki karburátorra pedig a VBKF V.4. pontja vonatkozik, s mint a motor fődarabja ugyancsak nem tekinthető biztosított ingóságnak. Utalt arra, hogy a kisserelt karburátor alkatrész hobbi eszköznek sem minősül, mert azzal önmagában a motoros járműtől függetlenül nem lehet hobbi tevékenységet folytatni. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a Toyota Turbo avultságát illetően. A fellebbezésben a tűzifával kapcsolatos kárral kapcsolatban kifejtett számítási hiba fennálltát nem vitatta. A felperes késedelmi kamat iránti igényét illetően hivatkozott a biztosítási szerződés általános szerződési feltételeinek VI.4.2. pontjában, s a keresetlevélben foglaltakra hangsúlyozva, hogy az alperes nem kártérítésre, hanem a biztosítási szerződés szerinti megtérítésre köteles.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között (Pp. 253. § /3/ bekezdés) bírálta felül, és megállapította, hogy a fellebbezés túlnyomó rész nem alapos, kisebb részben - a tűzifával kapcsolatos számítási hiba folytán - alapos:

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a rendelkezésére álló bizonyítékokat egyenként és összességükben okszerűen, helyesen, a Pp. 206. § /1/ bekezdésének megfelelően értékelve túlnyomórészt helyes tényállást állapított meg, és abból döntően helytálló jogi következtetésre jutott.

Az ítélet tábla osztja az elsőfokú ítéletben kifejtetteket a melléképületek alulbiztosításának tényét illetően. A fellebbezésben írtakkal ellentétben a biztosítási szerződés az épület, helyiség fogalmát nem a felperes által hivatkozott lábjegyzetekben, hanem a VBKF V.1. pontjában szabályozza. Ezek szerint a biztosító kockázatviselése a megadott kockázatviselési helye(ke)n lévő, a kötvényen külön-külön feltüntetett, az építésügyi szabályok által épületnek, építménynek minősített (továbbiakban: épületek, építmények) azaz állandó lakás céljára szolgáló épületek (lakóház, lakás, lakás bérlemény) az árajánlaton épületként feltüntetve (a. pont), nyaralók, hétvégi ház, helyi hajlák, prэшáz, tanya, stb., az ajánlaton épületként feltüntetve (b. pont), a vállalkozás céljára szolgáló épületek az ajánlaton épületként feltüntetve (c.

pont), nem lakás céljára szolgáló épületek, épületrészek, istálló, garázs, ól, terménytároló, stb., az ajánlaton melléképület 1. vagy melléképület 2-ként feltüntetve (d. pont), építmények, medence, kerítés, kerti építmények, stb., amelyek az ajánlatok külön nem jelennek meg, de a biztosító kockázata ezekre is kiterjed az épületek vagyongcsoport biztosítási összegén belül (e. pont) károsodására terjed ki. Helytállóan utalt a törvényszék az 1997. évi LXXVIII. törvény 2. § 8. pontjában és 2. § 10. pontjában írtakra. A VBKF V.1. pontjából és e jogszabályi rendelkezésekből következően - az elsőfokú bíróság által helyesen aggálytalannak elfogadott "D"-féle szakértői véleményre is figyelemmel - a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alulbiztosítás a melléképületeket illetően nem valósult meg, mert az egyes a fellebbezésben hivatkozott épületrészek nem minősülnek épületnek. A VBKF V. 1. pontjában meghivatkozott építésügyi szabályok szerint építménynek minősül a fáskamra és az attól balra eső, tároló-raktár funkciót betöltő épületrész is.

A létezését illetően vitatott Bioptron lámpa és házimozi kapcsán a törvényszék helyesen utalt arra, hogy a felperes a rá háruló bizonyítási tehernek nem tett eleget. Az elsőfokú eljárás során 16. sorszám alatt beszerzett "G" féle ingó szakértői vélemény a 6. oldalon egyértelmű megállapítást tett azt illetően, hogy e két vitatott vagyontárgy létének hiányára utal az, hogy a tüzeset után készült felvételeken a szakértő azokhoz kapcsolható fémmaradványokat nem tudott azonosítani. Kétségtelen, hogy a felperes a 2010. november 11-i tárgyalás 28. sorszám alatti jegyzőkönyvéhez csatolta a Bioptron lámpa vásárlásáról 2003. augusztus 5-én kiállított 193.845 Ft összegű számlát, a házimozit illetően pedig a Toshiba S10 gazdaságos projektor 2004. június 16-i vásárlási időponttal kitöltött garanciajegyét, ezekből az iratokból azonban nem következik az, hogy a vásárlások időpontját követő több év elteltével a tüzeset időpontjában az egyes vagyontárgyak a biztosítás tárgyát képező ingatlanban voltak, a tüzesetben károsodtak. Az igazságügyi ingó szakértői véleményt a felperes 19. sorszám alatt ugyan vitatta, de az egyes ingóságok létezésével kapcsolatban a már hivatkozott okiratokon felül semmilyen további konkrét körülményre nem hivatkozott. Az utóbb a 42. és 54. sorszám alatt kiegészített ingó szakértői véleményt mindössze az egyes vagyontárgyak avultsága vonatkozásában vitatta. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a tüzesetet megelőzően három, illetőleg négy évvel korábbi időpontban kiállított okiratok e két vagyontárgy károkori létezését, a tüzesetben való károsodását nem bizonyítják. Megjegyzi az ítéletábra, hogy e vonatkozásban a fellebbezés újabb bizonyítási indítványt nem tartalmazott. Ezt meghaladóan az is megállapítható, hogy a Bioptron lámpa vásárlására a felperes testvére, "A" részéről került sor, s a lámpával kapcsolatban a 2010. június 3-i tárgyaláson (10. sorszám alatti jegyzőkönyv) a

felperes édesanyja, "B" tanúként úgy nyilatkozott, hogy a lámpa "A" tulajdonát képezte, azt ő használta a vállalkozásában, amellyel a tüzesetet megelőzően már felhagyott. A tanúvallomás alapján az állapítható meg, hogy a Bioptron lámpa a felperes testvérének vállalkozásában hasznosított ingóság volt, ekként a VBKF 3.3.a. pontjában, valamint 3.3.c. pontjában írtakra figyelemmel nem háztartási ingóságnak, hanem kereső tevékenység vagyontárgyának minősül.

A Toyota Turbo-t és a Suzuki karburátort illetően az alperes fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott arra, hogy ezen ingóságok a járművek motorjának (fődarabnak) a részei. Az alperes fellebbezést nem terjesztett elő az elsőfokú ítélet ellen, annak indokolásában pedig a törvényszék elfogadta az ingó szakértői azon megállapítását, miszerint e két vagyontárgy nem minősül jármű fődarabnak, így önmagában nincsenek kizárva a biztosítási védelemből. Erre irányuló fellebbezés hiányában az ítélőtábla a törvényszék ezen megállapítását nem bírálhatta felül.

A Toyota Turbo avultságával kapcsolatban a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az igazságügyi ingó szakértői vélemény megalapozatlan. Az ítélőtábla hangsúlyozza, hogy az avultságot illetően az elsőfokú ítélet nem kizárólag a szakértői véleményben foglaltakra, hanem arra is figyelemmel volt, hogy a 14 évnél idősebb jármű korából fakadóan sem életszerű, hogy a felperes új alkatrészt szerzett volna be. Helytállóan utalt a törvényszék arra is, hogy az avultsággal kapcsolatos szakértői megállapítást a felperes ugyan vitatta, de azzal kapcsolatos konkrét adatot, a szakértői megállapítás cáfolatául szolgáló bizonyítékot nem terjesztett elő.

Osztja az ítélőtábla az elsőfokú bíróság álláspontját a Suzuki karburátort illetően is azzal kapcsolatban, hogy az nem minősül a VBKF V.3.3. pontja szerinti háztartási ingóságnak. Az elsőfokú ítélet és az alperesi fellebbezési ellenkérelem helytállóan utalt arra, hogy a kisserelt karburátor hobbi eszköznek még akkor sem tekinthető, ha a Suzuki SJ Samurai gépkocsit egyébként a felperes hobbi tevékenységként off road módon használta. A kisserelt karburátor önmagában hobbi tevékenység tárgyát nem képezi.

Ugyanakkor a fellebbezés helytállóan utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett, amikor a "E"-féle aggálytalan szakvélemény alapján a 18 köbméter 14.000 Ft-os egységáru tűzifa 70 %-os károsodására figyelemmel a felperest megillető összeget összesen 123.480 Ft-ban állapította meg. Az elsőfokú ítélet szerinti, a felek által nem fellebbezett számítási mód szerint a 14.000 Ft-os egységáru 18 köbméter fa értéke 252.000 Ft, ennek 70 %-a, 176.400 Ft, így a felperes javára mutató

különbözet 52.920 Ft (a felperesi fellebbezés fellebbezési kérelemként ezt az összeget jelölte meg, ugyanakkor a fellebbezés második oldalán számszaki hibaként már - tévesen - 47.920 Ft-os különbséget tüntetett fel).

A felperes kereseti kérelmében a Családi biztosítás általános szerződési feltételeinek VI.4.2. pontja szerinti késedelmi kamat megfizetésére kérte az alperest kötelezni. A 2010. november 11-i tárgyaláson (28. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyv) módosított kereseti kérelme a késedelmi kamat kezdő időpontját 2008. május 30. napjában jelölte meg. Az ezt követő keresetmódosítások a kamatfizetés kezdő időpontját nem érintették, ugyanakkor a felperesi fellebbezésben előadottak a kamatfizetés kezdő időpontját illetően a Pp. 146. § /2/ bekezdés c./ pontja alapján nem minősül meg nem engedett keresetváltoztatásnak. Az alperes fellebbezési ellenkérelmében azonban helytállóan hivatkozott arra, hogy a biztosító a felperessel szemben nem kártérítésre, hanem a biztosítási szerződés általános feltételei szerinti teljesítésre köteles. Az általános szerződési feltételek VI.4.2. pontja szerint a biztosító az elbíráláshoz szükséges összes iratnak a biztosítóhoz való beérkezését követően 15 napon belül teljesíti szolgáltatásait. Ebből következően az alperes késedelme nem a káresemény bekövetkeztéhez, hanem e szerződési ponthoz igazodik.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján részben megváltoztatta, s az alperes által a felperesnek fizetendő tőke összegét a tűzifa értékével kapcsolatos, az elsőfokú bíróság által vétett számítási hibára figyelemmel 52.920 Ft-tal felemelve azt 465.455 Ft-ban állapította meg.

Az eredeti kereseti kérelemhez képest ez olyan csekély mértékű változást eredményez, amely a felperes és alperes elsőfokú ítélet szerinti pernyertességi-pervesztességi arányára nem hat ki.

A másodfokú eljárásban a felperesi fellebbezés szerinti 2.844.183 Ft-os pertárgyértékhez képest a felperes túlnyomó részt (98 %-ban) pervesztes lett, ezért az általa lerótt 227.500 Ft-os másodfokú fellebbezési illetékből az alperes 5.000 Ft-ot köteles megfizetni. A teljes másodfokú pertárgyértékhez képest megállapított Áfa-t is magában foglaló ügyvédi munkadíj összege a kifejtett ügyvédi tevékenység mérlegelésével a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § /1/, /3/, /5/ és /6/ bekezdései alapján 50.000 Ft. Mindezekre figyelemmel a Pp. 239. § és Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján a felperes 45.000 Ft másodfokú eljárási költséget köteles az alperes részére megfizetni.

Győr, 2014. évi szeptember hó 25. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Vass Mária sk. Bíró

Kiadmány hiteléül:

Kiadó